

CRISTINA MOGÂLDEA

cl. a XII-a, Liceul Academiei de Științe a Moldovei

Examenul maturității:

20 de ani de independență

Cu fruntea ușor încruntată, venită să contrasteze cu numeroasele discursuri euforice apărute în media (presă, televiziune) legate de marcarea celor 20 de ani de independență, încercam să fac un exercițiu de reflecție/memorie. Eul meu nonconformist, dar și extrem de rațional, refuza să admită respectiva „independență” ca fiind o noțiune ce ne definește în totalitate, etichetă pe care am putea s-o atârnăm cu lejeritate la costum, fără a primi semnale de alarmă din partea conștiinței.

Ajunsă la vârsta maturității, după ce și-a permis luxul unor escapade/greșeli adolescente, Republica Moldova este pusă în fața unui fapt împlinit. Maturitatea sa cronologică obligă la un statut, la un buchet de realizări, la democrație. Din păcate, aidoma culmilor-țintă ale lui Sisif, acestea par imposibil de atins. Or, constăți, privind retrospectiv, că în această perioadă am pedalat într-o eternă mișcare în cerc, având o evoluție latentă, repetând aceleași greșeli, privindu-ne simpla existență ca pe o victorie deosebită. Avem implantat în noi instinctul supraviețuirii și, uneori, tindem să-l confundăm cu cel al vieții.

Dincolo de situația economică precară, de societatea debusolată, de blocajul politic persistent (încin să cred că deținem un record mondial), Moldova ține piept unei migrații masive a populației. *Țară tânără fără de tineri* este departe de a fi doar o expresie artistică. În lipsa unor perspective palpabile, viitorul acestei țări se mută pe alte continente, ca și conștiința, devotamentul, speranța. Independența din ochii lui nu seamănă cu definițiile din manuale, nici cu mult râvnita statalitate.

Țară tânără fără de tineri...

Îmi pare absolut neverosimil să ne privim ca fiind verticali și autonomi, când ne plătim politica în rate Rusiei. Suntem dependenți încă de o țară care nu a învățat că prezentul va depăși întotdeauna memoria istorică, chiar și cu prețul unor generații. Strategiile Moscovei continuă să fie promovate și implementate în legislația autohtonă. Mai mult, sunt destule figuri publice care au sacrificat patriotismul în numele servirii intereselor unui alt guvern. În esență, suntem pionii pe o tablă de șah, iar orice mutare neconvenabilă adversarului se soldează cu o replică imediată (stoparea gazelor, problema transnistriană etc.).

Proclamarea Independenței presupune integritatea teritorială, siguranța unor hotare, dar și entuziasmul că ne vom întoarce la origini. Din păcate, restanțieri fiind, nu avem încă o identitate fixă, totală, irevocabilă. O națiune fără identitate istorică, lingvistică este o națiune influențabilă, nefericit de influențabilă. Astfel, după douăzeci de ani, ne întrebăm încă cine suntem, ce limbă vorbim, de unde venim. Uneori, în cazuri tragicomice, sărbătorim 500 de ani de la fondarea statului moldovenesc (vreau să cred că respectiva decizie este o greșeală naivă sau incompetență istorică).

În timp, fiecare regim politic a jonglat cu identitatea națională a Basarabiei după propriile-i convingeri. Dacă în 1991 eram ferm convinși că vorbim limba română, recent am aflat că ea este în definitiv *moldovenească*. Nu, nu este vorba despre o descoperire revoluționară, ci despre denumirea ei *politică*, sintagmă oportună pentru campanii electorale. Mă întreb uneori dacă literatura nu a dat greș oferindu-l pe Caragiale altui secol. Ar fi avut atât de multe surse de inspirație...

La 20 de ani, unii tineri făceau revoluție. Alții cucereau lumea prin inovație și succes. Pentru Republica Moldova îmi doresc un singur lucru, deocamdată: să-și aparțină...